

תוצאות היום

ד"ר ע"ד התאחדות בני התורה

בנשיאות מרן פוסק עדת תימן

הגאון הגדול רבי יצחק רצאבי שליט"א

גליון 19 סיון ה'תשע"ד ב'שכ"ה

בשיתוף מוסדות "יד מהר"ץ"

משלחן מלכים

מתורת רבינו מרן שליט"א

דבר המערכת

בשיבוש זכמים

במגילה י"ז ע"ב איתא, תנו רבנן מנין שאומרים אבות, שנאמר הבו לה' בני אלים. ופירש רש"י, "הבו לה' - הזכירו לפניו את אילי הארץ". ורבינו חננאל כתב, "מנין שאומרים אבות שנאמר הבו לה' בני אלים, והן האבות גבורי התורה והמצוות, כדכתיב ואת אילי הארץ לקח".

וביארנו בזה (מגד גבעות עולם חלק ב' דף ט"ז) שיש שני מיני גדולי תורה, ישנם "גדולי תורה" ולעומתם יש שהם "גבורי תורה", כמבואר בלשונות המפרשים הנזכרים. ויסוד הדברים, שלא לכל גדול בתורה יש זרוע תקיפה בגבורת התורה, ולא לכל בקי בש"ס ופוסקים יש את הכח והגבורה להנהיג כראוי את העדה.

מעין זה, מסופר על החתם סופר, שבא לפניו תלמיד להיבחן על ארבעת חלקי השלחן ערוך, ואכן ידעם בעל פה על בריס. החתם סופר נתן לו סמיכה להוראה, אולם הוסיף להזהירו כי ישנו חלק חמישי לשלחן ערוך, והוא הדרך הראויה כיצד להתנהג עם בני אדם, איך להתמודד עם הלך רוחם ומחשבותיהם השונות, וזאת צריך לדעת כל רב.

התלמיד יצא מלפניו רבו מעוטר בסמיכה, וכעבור זמן מה כבר עטה לראשו את נזר הרבנות באחת הקהילות. אולם לא עבר זמן רב, ובני הקהילה פיטרו את רבם ממשרתו הרמה ושלחוהו לדרוכו אחר כבוד. הוא חזר לרבו, החתם סופר, והתלונן על רוע גורלו. לשמע דבריו התפלא הרב, "הלא זההרתין על החלק החמישי בשלחן ערוך, ומדוע לא קיימת את דברי?"

"אכן", השיבו התלמיד, "את החלק החמישי למדתי מרבינו כראוי, היאך להתמודד עם בני האדם, וזאת קיימתי. אולם את החלק המשך בעמ' הבא

מדרכי הלימוד והשינון

איתא באבות פרק חמישי משנה כ"א, הפוך בה והפוך בה והגני בה, דכלא בה. ונלע"ד לפרש גירסתינו זו, בהקדים מזה שיש להקשות למה אמר "הפוך בה" זה פעמיים. ועוד איך אמר והגני בה אחרי הפוך בה, דמשמע דבתחילה יעיין בעומק הסוגיא בשקלא ופריא, ואח"כ יהגה בה דהיינו קריאה בעלמא, כלשון (שבת דף

קד): הכותב שתי אותיות וכו' והן נהגין זה עם זה, וכן בשלחי קהלת רבה לעניין ספרים חיצונים, ולהג הרבה יגיעת בשר, להגות ניתנו ולא ליגיעה יעו"ש. והלא נראה דנקיטין בהיפך כדאיתא בשבת דף ס"ג. לגמר איניש והדר לסבר, ופירש"י לגרום שמעתא אע"ג דלא ידע לכולהו טעמי וכו'.

והנה לקושיית כפל הלשון זה פעמיים, כבר ביאר במדרש שמואל דהיינו שבפעם הראשונה הכנת הכנה אחת, ובפעם השנית תבין הכנה אחרת יותר עמוקה, וכן ככל פעם שתהפוך בה, תבין חידוש אחר וכו' ונע"ע מ"ש בס"ד בנפלאות מתורתך ריש פרשת ויקהל, על מה שחזר משה רבינו ע"ה עניין איסור מלאכה בשבת כמה פעמים. יב"ן. אי נמי כי דברי תורה לא יובן אמיתתן ותוכיותן עד שבתחילה יתעורר המעיין בה בקושיות אשר נראה כי כל דבריה הפוכים ח"ו מן האמת, וזהו הפוך בה. אך אחר זה לא תניח הדבר בכך, להשאירו בצריך עיון, אלא תחזור בהיפך לתרץ כל הדברים על מתכונתם וישארו הדברים אמתיים וכו' יעו"ש"ב:

מעשה יש לומר דהיינו מאי דקאמר בתר הכי והגני בה, כי אחרי דגמר וגרם עיקרא ואח"כ חזר להפוך ולהפוך לתרץ כל הקושיות, צריך הוא לחזור שוב על העניין בקריאה בעלמא, לראות אם יכוננו דבריו ויתיישבו גם מצד דיוק הלשון, ומצד כמה פרטים שנזכרו בסוגיא, שאם לא כן לא אין זה אלא בגדר לפום חורפא שבשתא. משא"כ על ידי ההגיה, בזאת יבחן כי תורת אמת היתה בפיהו. כי החידושים והביאורים צריכים להיות יוצאים ומכבצבים מתוך הדברים, שעל ידיהם המה שמחים ומאירים. ולא שצריך בדוחק ובטורח להכניסם, להכביד עליהם ולהעמיסם. ברצון ולא באונס מתפרשים. כפתור ופרח כמין חומר (פי' צרור מרגליות) נדרשים. ועיין למהר"ץ בעין חיים דף ס"ט ע"ב מה שפירש בכוונת הפסוק (תהלים קי"ט, מ"ה) ואתהלכה ברחבה כי פקודיך דרשתי, ובהקדמת פריץ על מסכת חולין: (על פי מילי דאבות)

כתב מרן שליט"א בשלחן ערוך המקוצר הלכות תלמוד תורה סימן קס"ד סעיף י"ז, וזו לשונו: מנהגינו לדקדק היטב בגירסת הקריאה וניקודה. ומקובלת בידינו מסורת נכונה ונאמנה מרבותינו חכמי תימן נע"ג דור אחר דור, שהיא שונה בפרטים רבים מהגירסא והניקוד הנהוגים בשאר קהילות ישראל, הן בלשון הקודש הן בלשון ארמי. כי מבני שבט יהודה אנחנו, שאמרו עליהם בגמרא (עירובין דף נג.) דקפדי ודייקי לישנא נינהו, עכ"ל. בנותן טעם להביא כאן מעשה על הגאון הצדיק רבינו יחיא אלשיך זצוק"ל, מגדולי חכמי תימן אשר נותרו בדור האחרון, אשר לשם ולתפארת היתה מדת ענותנותו המופלאה כאשר התאמץ להצניע ולהסתיר את עצמו ככל האפשר, ואך דוגמא לזאת הובאה בגליון תוצאות חיים ט"ו עמ' ב', יעוין שם.

לא כן היו פני הדברים כאשר נגעו בעניני מסורת אבות ומנהג קדמונים, או אז עמד בעזו ובגבורה ומחה במפקקים במסורתנו המדויקת. ומעשה שהיה, כאשר דרש רבינו יחיא בסעודת מצוה, ויחד עמו ישב באותה סעודה רב אחר, שניסה לקנטרו ולהפריע לדרשתו בכל אופן וצורה שהיו בידו. את הדרשה הוא נשחך בלשון הקודש, כדרכו, כפי המבטא הקדום השגור בפי יהודי תימן, ולא בעברית המקובלת כאן בארץ ישראל. אותו רב מצא בכך פתח להפריע לדרשתו והתחיל להעיר בקול רם: "מדוע הרב צריך לדבר בלשון הקודש, ואינו יכול לדבר בעברית כמונו", תמה. "מדוע הוא חייב להיות מוזר ומשונה, הרי אפשר לדבר כמו כולם, בעברית", המשיך.

כמובן שהציבור מחה בו על נימת הזלזול המשתמעת מדבריו, אך רבינו יחיא לא התבלבל, פנה אליו ואמר בפני הציבור בזה הלשון: "אנחנו נדבר במבטאנו, בשפה ברורה ובנעימה טהורה, כמו המלאכים. ואם אני בא אצל האשכנזים, או אצל הספרדים, אני מוכרח לדבר בשפה המדוברת. אבל כשכולם תימנים, אפילו שיש שנים שלשה לא תימנים, אנחנו יודעים שהם מבינים, וצריכים להרגיל אותם להבין. וכשיבוא המשיח, הוא ילמד את כולם מבטא לשון הקודש כמו התימנים".

רבינו המשיך להסביר את עדיפות הברתנו, לפיה מבדילים בין הגיית כל אות ואות, ורק אז שקט אותו רב והיה יכול רבינו להמשיך בדרשתו. למשמע דברי המוסר הנפלאים שדרש רבינו יחיא, התרגש אותו רב במאד, וכשהגיע תורו לשאת דברים פתח באמרו שכעת מבין הוא את משמעות הברכה "שחלק מחכמתו ליראיו", אותה ראוי לברך על רבינו יחיא. ברם, כאן נזעק רבינו, קטע את דבריו ואמר "אני איש המוני", וכה חזר כמה פעמים.

כמה נפלאים הדברים, שבעוד שהיה זלזול בהברה המקורית עמד רבינו בכל תוקף והשיבו, עד שקיבל והודה על האמת. מה שאין כן אחר שכבר הודה לדבריו, שאז ברוב ענוותנותו לא הסכים בשום אופן לשמוע דברי שבח כאלו, פן יברכו עליו כחכם (על פי ספר "רבינו יחיא אלשיך" שיצא לזכרו).

השישי של השלחן ערוך, כיצד להתמודד עם אלו שאינם בני אדם, לא למדתנו..."

נמצאנו למדים, כי על כל רב ומנהיג קהילה, באשר הוא, לדעת כיצד להלך בהירות בין צאן מרעיתו ולשמור על משמרת בית ה' בחכמה ובתבונה מיוחדת. מחד גיסא, לא לותר על קוצו של יו"ד בדברים הנוגעים לעיקרי היהדות, ומאידך, להוכיח כנדרש ממנו אך מתוך דאגה וחמלה כנה, לבל יתרחקו לגמרי, חלילה. כיוצא בזה אמר מרן הגראמ"מ שך זצוק"ל, כי כל רב שאין בני קהילתו רוצים לפטרו - אינו רב, אך רב שפיטרוהו קהלו - אינו אדם.

ואם אכן נמצא רב תלמיד חכם אשר רוח ה' בקרבו, המעוטר בכל המידות וההליכות הנדרשות לכך ובהנהגה רוממה מנחיל לתלמידיו את דרך התורה הסלולה, אזי אין ספק כי החובה על קהילתו להקפיד ביתר שאת וביתר עוז על שימוש החכמים, שהוא אחד מקניני התורה החשובים, לשנות בצמא את דברי הרב הדומה למלאך, להוקיר ולהעריך את עצם זכות הישיבה לפני הרב ולנצל כל רגע ורגע בהם יכולים לינוק מבאר המים החיים.

כמה עלינו להודות לבורא עולם על אשר זכינו בדורנו זה להסתופף בצלו הרם של רבינו הגדול שליט"א, עטרת תפארת יהדות תימן, מנחיל המוסרה הקדומה ומעתיק השמועה, ואילו היינו למדים ממעיינות תורתו הרחבה רק דרך חיבוריו המאירים - דינו, על אחת כמה וכמה כאשר זיכנו לשבת בפניו תמידן כסדרן ושיעור"ם כהלכתן, לשמוע דברי אלהים חיים מפיו בכל מכםני תורתנו הקדושה, בהלכה ובאגדה, במוסר ובהשקפה הצרופה, בדרך האמת ובעמידה על משמר צורת בני התורה, וכל זאת במועדים הקבועים מדי שבוע, אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו. כי בלא מפעלותיו הכבירים היינו נבוכים בספרות חכמי תימן, בלא ידיעת ההכרעה ותורת ההנהגה, והוא זה אשר מוסר את ההוראה הברורה והצרופה, כפי המנהגים הקדומים, על כל פרטיות וטעמיהם, כאשר הם מסודרים וערוכים, בבהירות מפליאה ומאירת עינים, לא בבלבול, בעכירות, בחולשה ובחוסר עקביות, כי אם בידיעה נאמנה ובגבורה, בלא חשש ומורא.

וביחוד, כמה חשוב דבר זה בעת הזאת, כאשר קמו עלינו זדים המבקשים לכרות את מקור חיותנו, וכל מטרתם ומגמתם לנתק את שושלת הזהב המחברת את הדורות בקשר בל ינתק של מסירת התורה מרב לתלמידו, ולעומתם עולם התורה כן ירבה וכן יפרוץ, גדל בממדים עצומים ומכניס תחת כנפיו רבים רבים המגלים את האמת ומתקרבים לדרך התורה, וכך מתחזקים, מתקרבים ונקשרים לרבותינו אדירי התורה שליט"א, יונקים ממשנתם והולכים לאורם. "כל כלי יוצר עליך לא יצלח, וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי, זאת נחלת עבדי ה' וצדקתם מאתי נאם ה'". וההמשך, "הוי כל צמא לכו למים", ואין מים אלא מימיה של תורתנו הקדושה, הנצחית אשר לא תהא מוחלפת.

תלכו תפלים רבות ואוצרים טובים

המצרכת

עמלה של תורה

"כריך אדם שכסויע ממלאכתו, שאל ינוח צבטלנות, אלח יקה לו ספר וילמוד. שאם ישב צטל צעת ההיא, תחטפנו שינה מפני יגיעתו, ואז יתעכל אפילו ממלאכתו, שלא יוכל לעשות ממלאכה. כי הוא יגע צתכלית היגיעה". (הגאון רבי חיים סנאוני זצוק"ל, ספר ארזי לצנון סוף ענף תורה)

"שמי שהוא דבק בעבודת ה', הקב"ה מזמין לו כל לרכיו בלי עמל וכלי יגיעה, כמלאך הכתוב (תהלים ל"ד, י"א) ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב".
הגאון רבי חיים כסאך זצוק"ל, שם טוב פרק י' מהלכות צבורים הלכה ה')

עישון סיגריות ביום טוב

כ"ב שבט ה'תשנ"ט, בש"י.

נדרשתי מכב' להשיב בכתב על אודות עישון הסיגריות ביו"ט אם הוא מותר אף האידנא שנתברר על פי הרפואה שהוא מזיק מאד, והנלע"ד פשוט כי הצדק עם גדולי הרבנים שליט"א בזמנינו שיצאו לאסור אסור בעת ובעונה הזאת. ואינו דומה לשנים החולפות שהיה נחשב הדבר כהנאה השווה לכל נפש, וכפי שהעלו אז גדולי האחרונים כידוע, וכן פסק גם גאון עוינו מהרי"ץ בשו"ת פעולת צדיק ח"ב סימן כ"ד וכמובא בפסקי מהרי"ץ כרך חמישי הלכות י"ט סעיף א' דף ג' ד', ואני הקטן באתי אחריו ומילאתי את דבריו בבארות יצחק שם שאע"פ שיש אוסרים מ"מ רבו המתירים וכך נתפשט המנהג אצלנו ובכל תפוצות ישראל, והעליתי גם כן בש"ע המקוצר הלכות י"ט סימן צ"ד סעיף ל'.

לא כן כעת שנתגלה גודל היוקו וגם נשתנתה המציאות מכמה סיבות, והמעשנים עצמם יודעים ומעידים ומגידיים שמרגישים בעצמם פעולתו הדעה ומשתדלים קצת לימנע, ורבים הפסיקו לגמרי, ואין צורך שאאריך למטחן קמחא טחינא אחרי ראותי שרבנים חשובים הרחיבו כבר בזה בטוטו"ד ונשתטחו בכל פינה וזוית הן מצד ההלכה, והן מצד מלאכת הרפואה, באופן שאין מה להוסיף ולחדש בעת, ומה גם לרוב הטרדות בשאר עניינים. ואדרבה יש לדון אף על כל ימות השנה אם מותר מצד סכנת נפשות, וכבר כתב הרמב"ם פ"ד מהלכות דעות הל"א שצריך האדם להרחיק עצמו מדברים המאבדים את הגוף וכו'.

ומפליא לדעת איך הנגלות עולות בקנה אחד עם הנסתרות, כי סמ"ך מ"ם הוא שרו של אילן הטבק ממנו נעשה הטוטו"ן, שמהם עושים את הסיגריות, שכן מצאתי כתוב על הנאמר בהגר וישמעאל, ותשלך את הילד

תחת אחד השיחים (בראשית כ"א, ט"ו) שהיא ניסתה את כל האילנות שביער ולא רצו לקבל ממנה חוץ מן "אחד השיחים", שהוא הטוטו"ן, לפי ששרו סמא"ל, והרחבתי בענין זה בס"ד בנפלאות מתורתך פרשת וירא. ואם כן יפה ועמוקה המליצה שנפלה בפיו של הרב קרבן נתנאל מפ"ב דביצה אות י' בענין הלומדים המעשנים ביו"ט, שיש להם קצת היתר מש"ס של "יצר הרע". וזה בזמנו ושהרבה חלקו עליו וחיוקו ההיתר קל וחומר בן בנו של קל וחומר בזמנינו אנו.

ואם לגבי כל ימות השנה, זה אולי בבחינת גזירה שאין הציבור יכולים לעמוד בה, לכל הפחות ביום טוב אי אפשר להתעלם שבודאי הדבר פוגע ונוגע לדאורייתא. זולת מפני שהורגלו הם כך משנים קדמוניות שהדבר מותר, נדמה להם שלא יהא עונג יו"ט בלתו, וזה אינו, רק ההרגל על כל דבר, שלטון.

וכמה וכמה עניינים נשתנו בזמנינו מאד מאד מכח שכלולי הרפואה, ועל המבינים בתורה יש לבחון היטב ולשקול מחדש אם לקולא ואם לחומרא, וכגון שדנו לגבי יולדת אם יש להחמיר בה בחילול שבת ויוהכ"פ מג' ועד ז' כמ"ש בס"ד בעיני יצחק על ש"ע המקוצר סימן ע"ב הערה ז', אות ה'. ובשולי המעיל סימן א' אות כ"ב דף י"ד ד"ה מה גם, לענין שתיית מים שלא רתחו. וכהנה וכהנה.

ובנידון דידן דעתי הענייה נוטה בפשיטות כי נפל יסוד ההיתר, ואין מקום להעלות עשן סיגריות ביו"ט הן ראשון והן שני וכל זה אינו עניין לשואפים אותו ב"נרגילה" דרך צינור ארוך, שמזדקק ומזדכך העשן דרך המים מן החומר המזיק שבו, שהוא נשאר בהיתרו וכנהוג*].

וחפץ ה' בידך יצלה להרמת קרן התורה, ויראת ה' טהורה.

הצ' יצחק רצאבי ס"ט

(מתוך קונטרס מקדש ישראל והזמנים)

* הוספת המערכת: אולם בקונטרס מועדי ה' הלכות שבועות דף ל"א הובאה תשובת מו"ר שליט"א שכל זה אינו אמור אלא בנרגילה המקורית, מה שאין כן כיום שמוסיפים בדרך כלל טעמים שונים, התברר שזה מסוכן מאד לבריאות, ואם כן אינו נחשב כדבר השווה לכל נפש, ואסור, ע"כ.

מדברי מרן שליט"א בתשובתו על פטור לומדי התורה מלצאת בצבא

לעניינינו אין אנו צריכים לדון [בכל דיני מלחמת מצוה וכיוצא] בזה, מפני שרובם ככולם והעומדים בראשם פרקו עול צורה ומצוות ובעטו בכל קודש בגלוי, ולא עוד אלא שפרצו בעריות על ידי הכנסת הבנות לצבא כביכול כדי לעזור להם, ואין לנו ברירה אלא לעשות סביבנו חומה של אש התורה, וכדכתב הרמב"ם פ"י מדעות הל"א שהנמצא במדינה שמנהגותיה רעים וכו' ואם היו רעים וחטאים שאין מניחים אותו לישב במדינה אא"כ נתערב עמהם, יצא למערות ולמדברות ע"ש. ובזמנינו אלו הם הישיבות הקדושות, וכן מוסרים משמיה דהגאון בעל חזון איש:

הלכך מה מאד יש לשמור על לגיון של מלך, פך שמן הטהור בכל עיר ובכל פלך, עד ישקיף וירא הוא יתב' היכול לשכון אתם בתוך טומאותם, וישובו אליו ויסלח לכל פשעיהם ולכל חטאתם. ואיתא במכות דף י'. מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה, שערי ירושלים שהיו עוסקים בתורה. ובמהרה אדון עולם, יגאלינו גאולת עולם, אכי"ר:

(מתוך שו"ת עולת יצחק חלק ב' סימן רס"ד)

מזקנים אתבונן

י"א סיון – יום פטירת
מרן הגאון רבי יחיא יצחק הלוי זצוק"ל
ראב"ד תימן

רבינו יחיא יצחק הלוי זצוק"ל נודע בחכמתו הרבה ובפקחותו העצומה, כאשר בעת ישיבתו לשפוט את העם משפט צדק פתר את דין הבאים לפניו בגאונות מופלאה, ולעתים פוטר ביניהם, כך שכל הצדדים יצאו מלפניו מרוצים וטובי לב.

כדוגמא לכך יעיד המעשה הבא: מעשה בראובן שמכר לשמעון כמות גדולה של בד בארבעה ריאל. כשהגיע הקונה לביתו מצא שהבד פגום מקצתו, ותבע את המוכר לפני רבינו יחיא. המוכר השיב כי אינו מסכים לקבל את הבד בחזרה, אולם מוכן הוא לתת לקונה ריאל ומחצה, ויתקיים המקח בשני ריאל ומחצה בלבד. הקונה עמד על תביעתו להחזיר את הבד, והסכים לקבל בחזרה שני ריאל ומחצה ולא פחות מכך, כך שתהיה מחילתו רק על ריאל ומחצה. והיו שניהם עומדים ומתעקשים, כל אחד על דעתו.

פנה רבינו יחיא למוכר ואמר: לו יהי כדברך. תן ריאל ומחצה והיפטר מהקונה. חזר ואמר רבינו יחיא אל הקונה, לו יהי כדברך, מחול על ריאל ומחצה והחזר את הבד תמורת שני ריאל ומחצה. הוציא רבינו יחיא אחד מכיסו, הוסיף אותו על הריאל ומחצה שקיבל מהמוכר, כך שיצאו מרוצים, איש וטענתו בידו, ונמצא שהוא עצמו קנה את הבד ששוויו ארבעה ריאל בריאל אחד, ממנו תפר בגדים לבניו.

הערב נא ה' אלהינו את דברי תורתך בפנינו

פירש מהרי"ץ בעץ חיים דף י"א ע"א, שיערכו עלינו דברי תורה לעסוק בהם מאהבה, ויהיו מתוקים בפנינו לדקדק בה היטב, ע"כ. וביאר רבינו שליט"א בנפלאות מתורתך ריש פרשת במדבר (אות ט"ו), שכן דרך מאכל הערב ומתוק לחיך, ללעוס ולדוך אותו היטב בשיניו בפיו, כדי שיצא ויורגש טעמו היטב. ולא לאכלו מהר, וכל שכן שלא בבליעה לתוך גרונו. ואותה אנחנו מבקשים ג"כ בברכת אהבת עולם, שלפני קרית שמע דערבית, באמרנו נשיח בחוקי רצונך, ונשמח ונעלוז בדברי תורתך. וכמו שביאר מהרי"ץ שם בדף צ' ע"א וז"ל, אמר בתורה שמחה, מה שלא אמר כן בחוקים, כי החוקים הם גזירת מלך בלי טעם. ולא כן [דברין] התורה, דכמה מיני טעמים יש בהם, אמר בהם שמחה, כי ימשך מהם שמחה לאיש במענה פיו, כשנושא ונותן בהם, עכ"ל, והדברים מאירים ושמחים.

קשר התפילין

הנה כיום דעת מרן שליט"א בענין קשר התפילין של ראש דיש לנהוג בו כמנהג כל הדורות בקהילותינו, ולקשרו באופן שהוא מרובע ממש כמ"ם סתומה, והדר ביה מדבריו בעבר, בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר סימן ט' סעיף ז', כיעוין כל זה בהסכמתו לספר פרי אליעזר ובשערי יצחק פרשת פינחס ה'שתע"ג ב'שכ"ג, וראוי להזכיר זאת כיון שרבו השואלים.

אולם כאן המקום להבהיר, כי בספר "קשר הדל"ת" (פרק י"ג סימן ה' דף ר"ג) נדפס בשם מרן שליט"א כביכול החליף מקשר המ"ם לקשר הדל"ת בעבר, והוא דבר שאין לו שחר, כי אביו הרבנ"ן זצוק"ל כבר שינה את הקשר מ"ם לדל"ת בעודו בתימן, וכן הנהיג לבנו שליט"א מילדותו, והוא הנרמז בשו"ת עולת יצחק חלק ב' סימן כ"ג אות ב' ד"ה ואחר, כמבואר בשערי יצחק הנזכר שלהי דף י"ד, וכן נהג עד ששינהו לקשר הקדמון, ואין לטעות בזה.

אם למסורת

"השבט התימני היה אחד השבטים המובחרים והיפים בין שבטי ישראל. מצד אחד בעל אמונה חזקה, תום ויושר, מלא גאווה יהודית, ומצד שני פיקח ובעל שכל, רובם ככולם נהנים מיגיע כפיהם, שמחים בחלקם ואין רודפים אחרי תענוגי העולם הזה המדומה. את העונג ואושר היו מוצאים בחיים הרוחניים שלהם. אנחנו גרנו בימי הנעורים בעיר העתיקה בירושלם, ולעולם לא אשכח את הנעימות וההתלהבות של השבת שלהם, איך היו מתאספים שעה לפני כניסת השבת וקורים ביחד בנעריהם ובזקניהם את שיר השירים וקבלת שבת בנעימה וברגשי קדש, ובאשמורת הבוקר שעתיים לפני הבוקר, נתמלא כל החלל בזמירותיהם ובתפילות הנעימות".

(הגאון רבי יהודא שפירא זצוק"ל, "בכרמי יהודא" מכתב ל"ו דף שני"ט)

שערי יצחק

שיעוריו השבועיים של מרן הגאון רבי יצחק רעאבי שליט"א עניינים רבים במסורת ובמנהג, מלאים וגדושים תורת חיים, ערוכים בטוב טעם ודעת.

להצטרפות למנויים ולהשגת השיעורים: מוסדות יד מהרי"ץ
050-4140741

הופיע חדש!!!

"מועדי השם – ברכות"
עם הרבה הוספות
חדשות ונחוצות ע"פ
פסקי מרן שליט"א
פוסק עדת תימן

לעילוי נשמת
הגאון רבי שלמה
ב"ר שוכר יגאלי
זצוק"ל מרבני
ראשון לציון

התודה והברכה
להר"ר
שילה יגאלי
שליט"א
על עזרתו
הברוכה